

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 lipca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt V GC 490/14, Sąd Rejonowy w Płocku zasądził na rzecz E. W. od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 4.955,67 zł tytułem roszczenia głównego wraz z ustawowymi odsetkami od 30 maja 2013 r. oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości, wniosła pozwana, żądając jego zmiany i oddalenia powództwa, a nadto zasądzenia od powoda zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwana zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 kpc, art. 328 § kpc i art. 6 kc.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja, jako bezzasadna, podlega oddaleniu w całości.

Na wstępie należy wskazać, że niniejsze uzasadnienie, skoro sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego wobec braku stosownych wniosków apelującej, winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (por. art. 505¹³ § 2 KPC).

W ramach pierwszego zarzutu środka zaskarżenia apelująca zarzuciła wyrokowi sądu pierwszej instancji naruszenie art. 233 § 1 KPC przez dowolną

i pobieżną analizę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,

w szczególności w zakresie rozbieżnych oświadczeń co do negocjowanej ceny wykonania usługi, co doprowadziło Sąd Rejonowy do wadliwego uznania, że pomiędzy stronami miało dojść do zawarcia umowy i powód miał ją wykonać na rzecz pozwanej, co miałyby uzasadniać żądanie wypłaty wynagrodzenia, co doprowadziło do wadliwego uwzględnienia powództwa. Zarzut ten można rozpoznać łącznie z zarzutem obrazy przez zaskarżony wyrok art. 6 KC przez wadliwe przyjęcie, że gołosłowne ogólnikowe twierdzenia powoda i zeznania świadków czynią zadość ciężarowi dowodu spoczywającemu na powodzie co do konieczności wykazania istnienia i treści stosunku zobowiązaniowego łączącego powoda z pozwanym.

Zarzuty te są niezasadne. Ze zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji materiału dowodowego w postaci przesłuchania powoda w charakterze strony jednoznacznie wynika, że strony uzgodniły cenę jednostkową w wysokości 85 zł i przybliżoną powierzchnię której miało dotyczyć dzieło (k. 105). Co więcej - treść wiadomości poczty elektronicznej potwierdza treść przesłuchania powoda w charakterze strony (k. 28). Dodatkowo można tu wskazać, że udowodnione zostało, iż powyższa uzgodniona cena jednostkowa była ceną netto - już pomijając tu treść faktury (k. 28) należy wskazać, że powód oferował pozwanej wykonanie dzieła z ceną jednostkową „110 zł netto +23%”

(k. 26), zaś w odpowiedzi pozwana oświadczyła, że akceptuje „cenę jednostkową 85 zł za 1 m²” (k.26); wskazuje to, że strony w negocjowaniu cen posługiwały się stawką netto i cenę jednostkową w wysokości 85 zł należało podwyższyć o należną stawkę PTU. Wreszcie fakt wykonania dzieła przez powoda i jego zakres wynika również z dowodu z przesłuchania świadka R. K. oraz z przesłuchania powoda w charakterze strony (k. 105). Tym samym niezasadnym był zarzut naruszenia art. 6 KC - strona powodowa poparła swoje twierdzenia przywołanymi dowodowymi, a więc nie były one gołosłowne.

Z drugiej zaś strony pozwana nie zaoferowała żadnego kontrdowodu; w szczególności, mimo wezwania z pouczeniem (k. 93, 95 i 102), przedstawiciel pozwanej nie stawił się na rozprawę na której przeprowadzono dowód z przesłuchania stron (k. 103); zaś fotokopia pisma załączona do sprzeciwu od nakazu zapłaty może być co najwyżej uznana za dokument prywatny (k. 59), co nie zwalniało pozwanej od dalszego dowodzenia swoich zarzutów (por. art. 253 zd. II KPC). W konsekwencji Sąd Rejonowy dysponował materiałem dowodowym popierającym twierdzenia powoda (fakturą, e-mailem, zeznaniem świadka, przesłuchaniem powoda) i jednym dokumentem prywatnym z którego wynikało, że pozwana nie uznaje roszczeń powoda (bez uzasadnienia tego stanowiska); w takiej sytuacji sąd, w ramach

swobodnej oceny dowodów, był uprawniony przyjąć, że twierdzenia powoda były udowodnione; jednocześnie w tych okolicznościach nie można przyjąć, aby pozwana skutecznie postawiła zarzut naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 KPC. Pamiętać bowiem należy, że podważenie ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji jest uzależnione od wykazania, że dowody zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego; jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (vide: teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Katowicach z 11 stycznia 2006 r. I ACa 1609/05, Lex 189371; teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Poznaniu z 25 stycznia 2006 r. I ACa 772/05, Lex 186521; teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Poznaniu z 21 maja 2008 r. I ACa 953/07, Lex 466440).

Wreszcie apelująca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 328 § 2 KPC przez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych w zakresie treści rzekomo zawartej pomiędzy stronami umowy, w szczególności w zakresie jej essentialia negotii jakim jest powierzchnia prac i cena jednostkowa wykonania

1 m² powierzchni, co wyklucza możliwość instancyjnej weryfikacji trafności tego orzeczenia jak również doprowadziło do braku zbadania zasadności kwoty widniejącej na przedstawionej przez powoda fakturze i braku rozpoznania istoty sprawy, a w konsekwencji do niezasadnego uwzględnienia powództwa w wysokości zgłoszonej przez powoda. Również i ten zarzut jest niezasadny.

W części uzasadnienia poświęconej wskazaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sąd pierwszej instancji wskazał, że pozwana, w odpowiedzi na ofertę powoda, potwierdziła zlecenie wykonania dzieła za określoną cenę jednostkową (k. 112) oraz przywołał treść wystawionej przez powoda faktury, w której wskazano kwotę zobowiązania pozwanej wynoszącego 4.955,67zł (k. 113). Tym samym Sąd Rejonowy wskazał uzgodnione przez strony istotne elementy zawartej umowy, a nadto zbadał zasadność zgłoszonego w sprawie roszczenia.

Dodatkowo można wskazać, że orzecznictwo uzależnia skuteczność zarzutu naruszenia art.328 §2 KPC od stanu sprawy, w którym uzasadnienie orzeczenia pozbawione jest elementów określonych tym przepisem, którymi są: wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i wyjaśnienie jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa, a wskutek tych braków uzasadnienie orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a więc nie poddaje się kontroli (vide: teza z uzasadnienia postanowienia SN z 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, Lex 52753; teza z uzasadnienia wyroku SN z 18 marca 2003 r. IV CKN 1862/00, Lex 109420; teza z uzasadnienia wyroku SN z 17 marca 2006 r. I CSK 63/05, Lex 179971). Taka sytuacja w sprawie nie występuje. Sąd Rejonowy wskazał - co już przywołano - ustalony stan faktyczny oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku przywołując art. 627 KC; nadto, co wynika z całego toku niniejszego uzasadniania, uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest czytelne i pozwala na prześledzenie toku rozumowania sądu pierwszej instancji, a więc poddaje się kontroli instancyjnej.

Więcej zarzutów w zakresie rozstrzygnięcia głównego, a wywodzonych z prawa materialnego, apelująca nie podnosiła. Nie zwalniało to jednak sądu drugiej instancji od obowiązku zbadania z urzędu prawidłowości wykładni zastosowania przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego (vide uchwała SN z 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, OSNC 2008, z. 6, poz. 55). Jednakże pozostałe rozważania prawne sądu a quo podziela sąd ad quem. W szczególności zasadnie Sąd Rejonowy zważył, że strony łączyła umowa o dzieło, zaś - zgodnie z art. 627 KC - przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Apelująca zakresem zaskarżenia objęła również rozstrzygnięcie o odsetkach od roszczenia głównego oraz zawarte w wyroku postanowienie o kosztach procesu. Nie podniosła jednak w tym zakresie żadnego zarzutu

Pamiętając, że powyższe rozstrzygnięcia są akcesoryjne do rozstrzygnięcia o roszczeniu głównym (o odsetkach - materialnie {por. art. 481 § 1 KC}, o kosztach - formalnie {vide wyrok SN z 5 marca 2008 r. V CSK 471/07, Lex 393871}), bezzasadność apelacji w zakresie roszczenia głównego, w sytuacji, gdy sąd drugiej instancji nie dostrzegł w tym zakresie uchybień mogących być wziętymi pod rozwagę z urzędu, winna skutkować oddaleniem apelacji w całości

Mając na uwadze powyższe - na podstawie art. 385 KPC oraz przywołanych przepisów - należało orzec jak w sentencji i oddalić apelację w całości.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 385 KPC oraz przywołanych przepisów – należało orzec jak w sentencji i oddalić apelację w całości.